

ליד קברו של אבא, שייקה ירקוני

אילו עמד כאן אבא היום והיה לו האומץ, והיה נדמה לו שאתם באמת רוצים לדעת, היה מספר לכם באריכות על השנים האחרונות האיומות. השנים שבהן לא בא בחזרת חברים מכל תקופות החיים, כי חשב שאינם מאמינים לו, שאינם רוצים להתלכך בקרבתו, האיש שהוכתר בעיתונים כמי שהונה, והונה והונה את משרד הבטחון.

לא נביך אתכם בהספדים מזילי דמעות. רצינו רק להזכיר בשמו, את מה שהתמסבס איכשהו ולא זכה לתהודה מפסקת, את מה שהיה חשוב לו שייחקק על מצבתו ובזכרוכם: בכל המשפטים שמצא לנכון משרד הבטחון להגיש נגדו.

בכולם יצא זכאי.

באותן שנים ארוכות של עינוי דין, איבד אבא את מרבית עסקיו איבד את בריאותו, את שמחת החיים, ואת הרצון לעשות כשנים שנותרו משהו בעל ערך. בגיל 58 פרש לקפה „כסית“ ושם בין אנשים שאהבו אותו, קרוב לבית, שיחק שח שעות ארוכות עד יומו האחרון.

מאות המכתבים שכתב למשרדי הממשלה ולידידים לנשק שנעשו לחשובים עם השנים, כולם שמורים אצלנו. אחדים מהם כתבנו איתו, כשהתייאש כתבנו במקומו. על מרבית המכתבים נענינו בכמה שורות קצרות ובלתי-מחייבות.

אף אחד לא עקר הרים כשבילו ואבא לא ידע להילחם את מלחמתו בעצמו. אנתנו מודות למעטים שהיו איתו בשנים האחרונות.

זעקת בת רותי, נתנה ביטוי ליגונה בבכי עז. שהידהד ברחבי בית-הקברות. גדוש קרובי מיסמחה וידידים - אותם ששמרו אמונים.

אשתו ובנותיו

היה ממשיך לחיות — היה נשאר משותק כל חייו. אני רוצה להאמין שיש היום אנשים היודעים טוב מאוד שהמודעה שפירסמנו בעיתונים מופנית אליהם, ושמצפונם מציק להם. הוא פנה לשימעות פרס ולחיים בר-לב, אך הם התעלמו. כשישב בכסית חשב שכולם מסתכלים עליו. למרות שהיה אדם שלא ידע להסביר את עצמו, הוא זוכה במישפטים שלו ולא העלה אף ער שיעיד לטובתו. הוא עלה יחידי לדוכן העדים.

הוא סבל מלחץ-דם גבוה. לפני כמה שנים עבר התקף-לב קל. ואז הטריד אותו דבר אחר: הוא לא רוצה למות לפני שיזוכה. שלא יגידו שהתיק נגנו בגלל מותו של הנאשם. שייקה ידע שהוא צריך לשמור על דיאטה. שבוע לפני מותו חזר מאר סטריה, ממכון הריויה, שם הוריד עשרה קילו ממישקלו.

ידידים בלבד

ביום החמישי בבוקר השבוע כשקם, הוא טען שיש לו סחרחורת. הוא חשב שתקף אותו וירוס. שעה אחרי שהבאנו אותו לבית החולים איכילוב הוא איבד את הכרתו. היינו שם כולנו עם ר"ד יגאל שוחט, כעלה של אורית, שעובד באותו בית-חולים. בניתוח שנעשה אחרי מותו הסתבר, שהיה לו שטף-דם רציני בראש, ואם

באנשים דברים שלא רצו לשמוע. הייתי מתחננת בפניו שלא ימשיך כהטחת האמת. אנשים אוהבים לפנטז. הוא לא היה איש של פנטזיות, כשהייתי הולכת להצטלם, הוא היה צוחק לי.

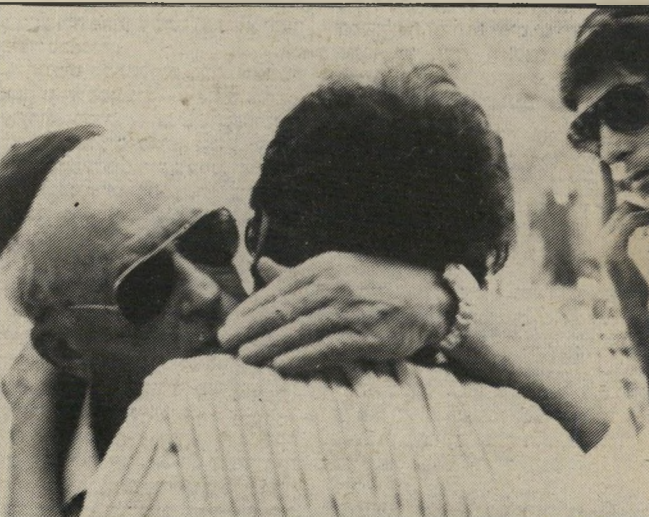
מאז מילחמת יום-הכיפורים התחיל להישבר. עד אז הוא היה איש-עסקים מצויין. מאז חמשת המישפטים שהוגשו נגדו, אנשים סירבו לעשות איתו עסק, או לעבוד איתו בעבודות-עפר, והוא לא רצה לעשות לבד. כשהכרתי את הקבוצה הצרפתית שנקראה קרן אור, הם היו מוכנים להשקיע בישראל. הכרתי להם את שייקה. הוא נתן להם ממש במתנה את מיפעל החמצן במיצפה-ירמון. אחרי שהחלו המישפטים, הם ממש גישלו אותו, והוא מצא את עצמו בחוץ. רק במיפעל בהרצליה נשארו לו 16%.

מצפונם של המתנכרים

אנשים לא ידעו, אך בשנים האחרונות אני החזקתי את הבית מההכנסות שלי, מהופעות ומתקן לייטס. שייקה הפך שבר-כלי. היה קם בבוקר, הולך לכסית לשחק שח-מת, חוזר הביתה לארוחת-צהריים ולשינה, וחוזר לשחק בכסית אחרי-הצהריים. הוא היה רחב-לב. בשנים האחרונות, כשחבריו נגדו בו, הוא התיידר למשל עם מנקה המדרגות טלאל. בכל בוקר היה טלאל מביא לו את העיתון, ויחד היו שותים קפה. יום אחד סיפר לי שהוא הילווה כסף לטלאל, כדי לקנות מכונת, כי הוא טען שקשה לו להגיע לעבודה. בבוקר, כשהיה הולך לכסית, היה קונה לחמניות ועוגות, ומאכיל את חבריו למישחק. חצקל היה מתרעם: „אתה לוקח לי את הפרנסה!“ אך הוא התמיד בכך. שייקה אהב את כסית ואת הבית הזה. הוא היה אבא יוצא מן הכלל וסבא נהדר לחמשת הנכדים.

ציץ אחד מידידי האמת של שייקה. ראש עיריית תל-אביב, שלמה (ציץ) להט (חובש כיפה) ואשתו, יווה, האזינו בעצב להסמך שנשא יגאל (הסמבה) מוסינזון. להט היה מהמעטים שעזרו לשייקה.

רבין מנחם בהגיעו לבית-הקברות חש ראש-הממשלה לשע-בר, יצחק רבין, לעבר יפה ירקוני, חיבק אותה חיבוק-ניחומים. לחש לה מילות השתתפות בצער וביקש לעודדה באבלה.

יגאל הורביץ שר-האוצר לשעבר הופיע ללא כיפה, אלא בכובע-טמבל. הוא אחד מאנשי המימסד הבודדים ששמרו על ידידותם לשייקה ירקוני במשך כל שנות הנמלה.